

overfor den Kjendsgjerning, at man saagodt som i alle andre Lande har høstet sørgelige Erfaringer om det Uheldige i en fuldkommen Frihed i dette Forhold, og at man i den seneste Tid i mange af dem har seet sig nødsaget til at træffe indskrænkende Bestemmelser, finde vi det ikke rigtigt her at slaae ind paa den modsatte Veie. Vel maa det indrømmes, at det ikke overalt bestemt lader sig paavise i det Enkelte, hvilken Indflydelse Skovene her udøve paa de physiske Forhold; men det forekommer os, at, for at man skulde kunne gaae ind paa Bestemmelser, som maae erkjendes at kunne føre til en Formindsfelse af Skovarealet, maatte det være bestemt paavist, at en saadan ikke her i Landet vilde have de skadelige Virkninger, som man andetsteds har sporet. Men dette er formeentlig ingenlunde Tilfældet. Det hele Spørgsmaal om Skovenes Indflydelse i saa Henseende er efter vor Formening endnu ikke bragt til fuldstændig Klarhed, men trænger til yderligere Drøftelse ved Erfaringens og Videnskabens Hjælp.

Det er nu ogsaa i Lovudkastets Motiver indrømmet, at Lovudkastet vilde være betænkeligt, hvis man ikke kunde nære den Overbeviisning, at dets Gjennemførelse ikke vil formindske, men forøge Skovarealet. Denne Overbeviisning kunne vi imidlertid ikke dele. Naar den navnlig er støttet paa Bestemmelsen i Lovudkastets § 6, da finde vi det Motiv, som den afgiver til at bevare Skov eller plante ny Skov, at være af meget ringe Vægt, navnlig i det Omfang, Bestemmelsen har efter Udkastet, og i alt Fald er der ingen Sikkerhed for, at der ikke skulde være Fare forbunden med den Forandring i Skovarealets Fordeling, som maatte blive en Følge af Loven.

I Genhold til disse Betragtninger, som vi forøvrigt forbeholde os nærmere at udvikle under Sagens Behandling i Thinget, maae vi fraraade Bestemmelserne i Udkastets §§ 1 og 2.

Men ligesaa lidt kunne vi slutte os til det af et Mindretal stillede Forslag om at tilstede Afsløsning af Skovvængen paa Skovarealer over en vis Boniteringstærkt mod Erstatning.

Foruden at de ovenanførte Grunde i det Væsentlige ogsaa herimod gjøre sig gjældende,

forekommer det os uberettiget at kræve en Erstatning af Skovveierne. Naar en Indskrænkning, der er paalagt i et offentligt Formaal, hæves, fordi Formaalet ikke længer antages at kræve den, mangler der Himmel til at fordre Bederlag for Ophævelsen. Hertil kommer — hvad de tvende af os især fremhæve —, at da der ikke i sin Tid er givet Skovveierne noget Bederlag for Vængens Indførelse, er det saameget mindre tilstedeligt at paalægge dem Erstatning for dens Ophør, som Skovene for en stor Deel (Lehn og Stamhuse) endnu ere i de samme Familiers Besiddelse.

Hvad dernæst angaaer §§ 3—5, da ere vi vel ingenlunde blinde for, at den bestaaende Skovlovgivning i flere Punkter kunde trænge til Forandringer, i nogle Henseender til Rensninger, men efter vor Formening ogsaa i nogle til Skærpelse. Naar vi desuagtet ikke finde at burde optage Udkastets Bestemmelser herom, da er det navnlig, fordi disse Bestemmelser synes at staae i en saadan Forbindelse med Hovedprincippet i § 1, at de ikke uden betydelige Forandringer vilde kunne knyttes til det nu Bestaaende. Desuden troe vi under Hensyn til den Sandsynlighed, der er for, at det hele Spørgsmaal paany vil blive optaget til Behandling, naar Erfaringen nærmere har klaret Synet paa Hovedsagen, ikke ved mindre Forandringer af den nu bestaaende Lovgivning at burde foregribe Sagens Ordning.

Derimod foreslaae vi at fastholde Udkastets § 6 med nogen Ændring. Vel nære vi, som oven antydet, ikke stærkt Haab om, at der ad denne Veie vil naaes noget Stort til Forøgelse af Skovarealet; dertil ere de Fordele, den byder, for ringe. Men, da der dog fra andre Sider, og navnlig ogsaa af Regjeringen, næres en modsat Anskuelse, og da Bestemmelsen ingen Betænkelse synes at have, skjønes det dog rigtigt at anstille en Prøve paa, hvilken af disse Anskuelser Erfaringen vil give Medhold, saameget mere, som Udfaldet af denne Prøve vil blive af væsentlig Indflydelse paa, om man tør indrømme større Frihed i Benyttelsen af Skovarealer. Foraaavt imidlertid Paragraphen fritager saadanne Jorder fra Afgifter ogsaa til Sognecommunen, har man fundet nogen Betænkelse ved at følge den,